

ÖPPET BREV TILL LÄNSSTYRELSEN NORRBOTTEN

Den 29 mars 2012 tog Sveriges riksdag beslut om att ge regeringen i uppdrag att ändra §3 i rennäringsförordningen, ett beslut som togs för att säkra svenska jägares rätt och möjligheter till småviltjakt i fjällregionen. När sedan den nuvarande regeringen tillträdde 2014 tillkännagav landsbygdsminister Sven-Erik Bucht att lagändringen skulle träda i kraft inom kort tid.

Den 4 december 2015 lämnade regeringen en promemoria med en föreslagen ändring av paragrafen för yttrande till berörda myndigheter, intresseorganisationer och näringsliv.

Promemorian kan kortfattat sägas reglera tillstånden för småviltjakt och handredskapsfiske till tre grupper: 1) *den som är fast boende i Sverige*, 2) *den som inte är fast bosatt i Sverige men omfattas av Sveriges internationella åtaganden om etableringsfrihet, arbetskraftens fria rörlighet och utbyte av tjänster och som därigenom har uppnått en närmare anknytning till Sverige* och 3) *får även upplåtas till någon annan*

Länsstyrelsen i Norrbottens län (Ist fortsättningsvis) har den 11 februari 2016, yttrat sig och vi vill kommentera detta. Vi uppfattar inte att Ists ställningstagande har värnat länets och landets jägare och vi vill därför ha en förklaring.

Regeringens ambitioner och EU-Rätt.

I sitt yttrande anser Ist att Regeringen måste precisera sina intentioner och vara långt tydligare i förordningens utformning. Detta är bra och vi anser att det är ett rimligt och viktigt krav! Förordningen får inte ge utrymme för olika tolkningar. Den måste vara så tydlig att förvaltande myndigheter (jordbruksverk och länsstyrelser) på ett rättssäkert sätt kan utforma regler som inte kan undanröjas av svenska domstolar oavsett om svensk rätt eller EU-rätt åberopas.

Angående handredskapsfisket så är det en fördel att Ist får möjlighet att reglera även detta om det i en framtid visar sig nödvändigt. Den föreslagna skrivningen öppnar för det, men ställer inte några sådana krav.

Det avgörande är att regeringen ger klara direktiv kring vilka som ska tillgodoseas av undantaget, grupp 2, som omfattar de som "har uppnått närmare anknytning till Sverige". Vidare är det viktigt att man preciserar hur gruppen "får upplåtas till annan", grupp 3, ska hanteras samt vilka regleringar som kan komma i fråga för denna grupp. Det är orimligt att jordbruksverket och olika länsstyrelser ska göra egna tolkningar av det.

Vi anser att Ist har fel när man hänvisar till "EU-rätt" som ett hinder för att positivt särbehandla boende inom landet:

- Redan 2008/2009 anmälde ett antal privatpersoner Danmark, Finland och Norge för överträdelser mot gemenskapsreglerna. Dessa länder för en långt mer restriktiv politik gentemot tillresande jägare än de förslag som då fanns och enligt det förslag regeringen nu har lagt. I samtliga fall friades länderna av EU-kommissionen som inte såg några problem med deras strikt positiva särbehandling av i landet boende jägare.
- Utöver detta finns en "Charter" om jakt från rådgivande organ till EU-kommissionen. Den fastlår att medlemsländer får särbehandla jägare boende inom landet positivt. I själva verket går den ännu längre – den säger att tillresande jägare måste förvänta sig hårdare regleringar än boende inom landet.
- Danmark har förhandlat sig fram till en ordning som den svenska regeringen nu i princip kopierar.

Med detta i åtanke så finner vi det märkligt att lst i Norrbottens jurister ska överpröva regeringens juridiska expertis. Vi vet att förslaget har ältats i flera departement, bland annat Justitiedepartementet. Därför bör lst följa sin uppdragsgivares uppdrag utan ytterligare diskussion. Uppdraget måste dock preciseras.

Förvaltningen.

Lst anser vidare att nationalitet inte har någon betydelse utifrån förvaltningssynpunkt. Frågan är om detta har något med saken att göra? Problemen vi upplever idag är inte i strikt mening problem med förvaltningen av resursen småvilt/ripa. De består istället av att boende i Sverige får stå tillbaka för jägare från andra länder, vilket är alldeles tillräckligt allvarligt. Detta var inte meningen när den fria fjälljakten kom till. Vi anser det självklart att jägare boende i Sverige ska ha förtur till den jakt som rymms inom lsts förvaltningsramar. Det är för övrigt inte heller helt korrekt att nationalitet inte har någon betydelse ur en förvaltningssynpunkt. Lsts egna siffror visar att utländska jägare har en högre avskjutning/jägare/dag än boende i Sverige.

I vissa områden är trycket från utländska jägare mycket stort, så stort att lokala jägare måste avstå jakt. I andra områden har man infört lottningssystem som medför att lokala jägare helt får avstå jakt i sina områden. Det finns siffror som visar på att så mycket som 60-70 % av dagkortlösare inom vissa områden var utländska jägare.

Lst påpekar att eventuella ändringar kan föra till negativa konsekvenser för det lokala näringslivet. I detta sammanhang måste vi komma ihåg att reformen omkring den fria fjälljakten inte kom till för att främja näringslivet – den kom till för att skapa en lättillgänglig och rimlig jakt för svenska jägare.

Att jaktreformen samtidigt inneburit en positiv bieffekt för det lokala näringslivet är självklart och bra. Men i detta sammanhang ska man komma ihåg att även jägare boende i Sverige köper olika tjänster i anslutning till sin jakt. Färre utländska jägare innebär med stor sannolikhet fler jägare boende i Sverige och en fortsatt efterfrågan på helikoptertransport, stuguthyrning och försäljning av livsmedel etc. I dag är det många jägare från Sverige som har prioriterar bort jakten på fjället till förmån för annan jakt – detta då de upplever ett för hårt tryck i "sina hemmarker" eller inte ens får jaktkort i dessa marker.

Fjälljakten skapar dessutom utrymme för näringsidkare som erbjuder "fullservice" i form av boende, transport, guide, hundar och annat som ger en högkvalitativ produkt. Denna grupp har förlorat en stor del av sina kunder sedan ändringen 2007. De kommer nu istället troligen att gynnas av regeringens förslag.

Åren som gått sedan 2006/2007 har visat att andra länders regler inte ifrågasatts av EU-kommissionen. Faktum är att de dåvarande svenska reglerna aldrig prövades skarpt av EU. Enbart en förfrågan om regelverket gjorde att regeringen ändrade §3 med de följer vi ser idag. Därför finner vi det märkligt att lst, som vi under åren uppfattat som genuint mån om att tillgodose i Sverige boende jägares jaktmöjligheter, inte begränsar sitt yttrande till att enbart efterlysa en tydligare formulering av §3.

Kiruna Jakt o Fiskevårdsförening

Malmberget Kos Jakt o Fiskevårdsförening

Gällivare Jaktvårdsförening

Övre Norra Fågelhundsklubben

Södra Norrbottens Fågelhundsklubb

Svenska Vorstehklubben Malmfälten

Svenska Vorstehklubben Bottenviken

Hundklubben Dundret

Specialklubben för Skällande Fågelhundar Nedre Norrbotten

